

РЕШЕНИЕ

№ 4011

гр. София, 15.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 25.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **1761** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на Р. П. Де Ж., гражданин на Б. , [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.1,чрез представител по пълномощие адв. Я. С. против Отказ за издаване на виза тип "D" (за дългосрочно пребиваване), постановен от завеждащия „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място],Република Турция по заявление с рег.№ IST21017941/19.11.2021г.

Жалбоподателят релюзира незаконосъобразност на отказа поради нарушение на чл.8 и чл.9 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ), неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Твърди, че е свещенослужител-пастор, може да извършва религиозно-просветна богослужебна дейност, за което му е издаден Сертификат рег. № 0001/02.03.2020 г. Заявява, че е пастор в „Църква У.“ – религиозна организация, вписана на основание Закона за вероизповеданията с Решение № 1/16.01.2020 г. в регистъра на вероизповеданията със статут на юридически лица под № 196, том 8, стр.65 по гр.д.№ 49/2019 г. по описа на СГС. Твърди, че е извършвал религиозна дейност в продължение на години преди започване на процедурата по издаване на виза вид „D“, за което е получил разрешение за пребиваване в други европейски държави – Л., У., Румъния,Руската федерация, където е пребивавал законно. Сочи, че през 2005г. е осъществявал богослужебна

дейност като пастор в Република Б., през 2008г. е изпратен като мисионер в Руската федерация и Л., където пребивава до 2012г. През 2012г. е изпратен като мисионер в У., където осъществява богослужебна дейност до 2017г., след което отново е изпратен в Руската федерация като мисионер. През 2020г. пребивава в Румъния и работи в сферата на социалните дейности в сдружение ,регистрирано в Румъния.Издадена му е била виза „Д“. Счита, че поради дългогодишната си религиозна дейност не може да бъде определен като чужденец, който с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността и интересите на българската държава. Поддържа, че в обжалвания отказ не са изложени конкретни мотиви, което затруднява правото му на защита. Претендира за отмяна на отказа и присъждане на разноски по списък.

Ответникът завеждащ консулска служба към Генералното консулство на Република България [населено място], Република Турция - МВнР, чрез юрк. Г., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Не претендира за разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

СГП-редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че на 19.11.2021 г. кандидата подал заявление вх. № 21017941 за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) до Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, в което като цел на пътуването посочил „религиозна работа“ в Църква „У.“, регистрирана със седалище в [населено място], [улица].

Към заявлението са приложени: национален паспорт № У. от 13.03.2017 г.; декларация с нотариална заверка на подписа от 15.10.2021 г. на И. Е. Т. и на Е. Т. И., като собственици на наето жилище, договор за наем от 05.09.2019 г. на жилище в [населено място],[жк], [улица], ап.Б13; удостоверение за брак между Р. П. де Ж. и Л. Р. С. Ф. де Ж., сключен на 04.03.2010 г., в [община]; свидетелство за съдимост, издадено от Федеративна Република Б. – секция С. П. – Министерство на правосъдието и обществената сигурност на името на Р. П. Де Ж., медицинска застраховка № 03/Ч041769Е/17.11.2021 г. на името на кандидата.

Приложено е Становище на Дирекция „Вероизповедания“ към МС до Директора на Дирекция „К. отношения“ – МВнР, според което са изпълнени разпоредбите на чл.35, т.5 от Закона за вероизповеданията и чл.24, т.16 от ЗЧРБ и дирекцията счита, че няма пречки за издаване на визата.

Установява се от декларация с нотариална заверка на подписите от 05.08.2020 г., че Н. Г., [дата на раждане] , гражданин на Румъния, и К. Л., [дата на раждане] , гражданин на Румъния, в качеството си на представляващи религиозна институция с наименование „Църква У.“, вписана на основание чл.18 от Закона за вероизповеданията с Решение № 1/16.01.2020 г. в регистъра на вероизповеданията със статут на юридически лица под № 196, том 8, стр.65 по гр.д.№ 49/2019 г. по описа на СГС, са декларирали, че ще осигурят на Р. П. де Ж., гражданин на Б., [дата на раждане] , в качеството му на чуждестранен свещенослужител- пастор на Църква „У.“, финансови средства за издръжка и подслон.

Към жалбата е приложен Сертификат № 0001/02.03.2020 г., издаден от Църква „У.“ на името на Р. П. де Ж., в качеството му на пастор на църквата, който му дава право да извършва богослужебна и религиозно-просветна дейност от името и за сметка на църквата на територията на Република България.

Завеждащия „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция по заявление с рег.№ IST21017941/19.11.2021г. издава отказ на виза № 21017941

Отказът е на основание чл.10, ал.1, т.1от ЗЧРБ като в мотивите е посочено „с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.“ Отказът е връчен на заявителя на 28.01.2022 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е чрез пощенски оператор на 10.02.2022г., в законоустановения четиринадесетдневен срок по чл. 149, ал. 1 АПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт. Съдът възприема доводите на оспорващия за засягане на правото му по чл.9, пар.1 от ЕКПЧ за обосноваване на правен интерес по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на МВнР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец.

Със заповед № 387/24.09.2021, г. на Генералния консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, на основание чл.34, ал.1 и ал.2 от Наредбата за реда и условията за издаване на визи и за определяне на визовия режим, издателят на оспорения отказ- В. Д. – З., е определен като консулско длъжностно лице, който да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец и обосновка на отказ за издаване на виза. Въз основа на горното съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия. Спазена е формата на акта - стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ съгласно Приложение 7 към чл.34, ал.1 НУРИВОВР. Отбелязано е правното основание за отказ – чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ. Като фактическо основание е възпроизведен текстът на

разпоредбата – „с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност“.

По силата на чл.10а, ал.3 ЗЧРБ мотивите за отказите за издаване на визи по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. Касае се за специален закон, поради което съдът намира за неотнормено тълкуването, дадено в Тълкувателно решение № 16/1975 г. за необходимост органът да направи позоваване в оспорения акт на акта, към който препраща. В настоящия случай и при спазване на законоуредената възможност по чл.10а, ал.3 ЗЧРБ мотивите на отказа следва да се считат допълнени с мотивите на писмо на ДАНС с рег. № RB 202001-001-03-М-6-28 от 07.01.2022 г., отделено в класифициран том по делото. Независимо, че същото не е съобщено на апликанта, предвид съдържащата се в него класифицирана информация, с посочването на фактическото и правно основания за издаване на отказа, лицето е запознато с неговите мотиви и не е накърнено правото му на защита. Това личи и от изложените в жалбата до съда пространни доводи, които касаят основанието по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ.

Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) – в относимата редакция към момента на постановяване на акта), според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност".

В случая е налице отрицателно становище на Дирекция „Миграция“ – МВР от 12.01.2022 г., издадено въз основа на информация на ДАНС, вх.№ М-449/17.01.2022 г. Последната съдържа класифицирана информация, предоставена по делото от ДАНС с рег. № RB 202001-001-03-М-6-28 от 07.01.2022 г., отделена в класифициран том. Същата следва да се приеме като мотиви на отказа по смисъла на чл.10а, ал.3 ЗЧРБ. Тези мотиви, заедно с посоченото в отказа основание по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ, удовлетворяват изискванията за форма чл.59, ал.2, т.4 АПК, поради което възраженията на жалбоподателя са неоснователни. Съдът намира, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната на оспорения индивидуален административен акт.

Относно приложението на материалния закон съдът намира следното:

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл.9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл.9г. от Закона и чл.10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с

императивната разпоредба на чл.10, ал.1 ЗЧРБ.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност.

По силата на чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, който с действията си е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава, или за когото има данни, че действа против сигурността на страната.

От своя страна ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в РБ (чл. 6, ал. 3 от ЗДАНС), но не разполага със самостоятелно правомощие да издава или да отказва издаването на разрешения за пребиваване на чужденци на територията на страната. Ето защо в ЗЧРБ законодателят е предвидил в чл.22, ал.4 ЗЧРБ, че разрешението за пребиваване на чужденците се издава от службите за административен контрол на чужденците след писмено становище на ДАНС.

Следователно, предвидените основания за отказ чл.10, ал.1,т.1 ЗЧРБ могат да бъдат приложени на базата на обстоятелства, установени в дадено становище по чл.22, ал.4 ЗЧРБ от ДАНС.

Съгласно легалното определение по пар.1, т.1 от ДР на ЗДАНС, вр. чл.2 от Закона за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност (ЗУФСЗНС) „национална сигурност“ е динамично състояние на обществото и държавата, при което са защитени териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, когато са гарантирани демократичното функциониране на институциите и основните права и свободи на гражданите, в резултат на което нацията запазва и увеличава своето благосъстояние и се развива, както и когато страната успешно защитава националните си интереси и реализира националните си приоритети. Визираната дефиниция предполага преценка на баланса между личните интереси на индивида и правото му на личен и семеен живот, от една страна и правата и свободите на другите членове на обществото, които са част от законоустановеното понятие за „национална сигурност“. Спазването на този баланс предполага съразмерност на мярката по смисъла на чл.6, ал.2 и ал.4 АПК – намеса, която е най-щадяща за лицето, но едновременно - най-благоприятна за държавата и обществото.

По силата на чл.4, ал.1 от ЗДАНС Държавна агенция "Национална сигурност" извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред. Натоварена с функции в съответната сфера на държавно управление, вкл. по чл.41, ал.1, т.2 ЗДАНС, събраната от ДАНС информация има характер на официална по смисъла на чл.179, ал.1 ГПК.

Процесният отказ е формиран именно на база на получена информация от ДАНС, представляваща класифицирана информация и имаща характер на официална по смисъла на чл.179, ал.1 ГПК. Макар и постановен въз основа на отрицателното становище на ДАНС административният акт засяга правната сфера на чуждия гражданин. Ето защо, макар издателят на оспорения акт да не разполага с

възможността да контролира законосъобразността на даденото от ДАНС становище, съдът, воден от задължението да прецени законосъобразността на издадения отказ и гарантиране на правото на ефективна защита, следва да провери фактическите и правни основания за издаване на процесния отказ. На базата на допустимия минимум секретна информация следва да се прецени дали действително са установени данни за извършване на незаконни действия свързани с посоченото правно основание за отказ по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ и дали дадената от ДАНС квалификация на личното поведение на лицето съответства на окончателната административна мярка.

Както беше посочено отказът е мотивиран със цитираното становище на ДАНС, в което са изложени и обсъдени данни от събрана оперативна информация, за които съда констатира, че са относими изцяло към дейността на Църква „У.“ – основаването ѝ през 1977 г. в Б., данни за основателя ѝ и за застъпвани от организацията становища, за регистрирането ѝ в други европейски страни (Румъния, И., Н., Ш., П., Швейцария, Б., Л., Л., Германия, Испания, Англия, У., Русия, М. и Италия). В становището на ДАНС е извършена преценка за дейността на църквата и са направени изводи за целеви групи и цели на дейността ѝ. Изрично е отбелязано в писмото на ДАНС, че Църква „У.“ е регистрирана в България по ф.д. № 49/2019 г. на СГС, но при регистрацията ѝ Дирекция „Вероизповедания“ при МС не е направила категорична оценка дали дейността ѝ попада в ограниченията по чл.37, ал.2 от Конституцията на РБ и чл.7 от Закона за вероизповеданията. Конкретна информация за жалбоподателя не се сочи.

Оспорващият чужденец се позовава на основното си право по чл.9, пар.1 от ЕКПЧ – всеки има право на свобода на мисълта, съвестта и религията. Член 9 включва „свободата да се поддържат или да не се поддържат религиозни вярвания и да се изповядва или да не се изповядва религия“ (G. v P. hudoc 2010, пар.85). Съгласно чл.9, пар.2 от ЕКПЧ при спазване на критериите „предвидени в закона“ и „необходими в едно демократично общество“ държавата може да налага ограничения върху изповядването на религия или убеждение на основание обществената сигурност, обществения ред, здраве, морал, или за защита правата и свободите на другите. Тук е мястото да се обърне внимание, че за разлика от чл.8, ал.2, чл.10, ал.2 и чл.11, ал.2 от ЕКПЧ, чл.9, ал.2 ЕКПЧ не визира националната сигурност като легитимно основание за намеса, а единствено обществената сигурност. Изложеното допълнително мотивира съда да тълкува стеснително ограниченията на основното право по чл.9, пар.1 от ЕКПЧ.

Основанието за намеса на държавата по смисъла на чл.9, пар.2 от ЕКПЧ трябва да има своя нормативна база, която е предмет на реален, а не формален контрол за законосъобразност. Тази намеса трябва да е „необходима“, т.е. съответна на належащата обществена необходимост и пропорционална на преследваната легитимна цел. Изложеното налага преценка и намиране на справедлив баланс между конкуриращи се интереси – интересите на индивида и обществената необходимост.

Съдът приема, че мерките, предприети от съображения, свързани с обществения ред или обществената сигурност, трябва да са в съответствие с принципа на пропорционалността и да се основават изключително на личното поведение на въпросното лице, което поведение да представлява истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха, която засяга някой от основните интереси на обществото. Не следва да се приемат мотиви, които са изолирани от конкретния случай и които се опират на съображения за обща превенция.

Ключовата дума, характеризираща взаимоотношението на държавата с верски общности и лица е *неутралност* (X. и Ч. срещу България). По същото дело ЕСПЧ приема, че правото на вярващия на религия включва очакването, че на общността ще бъде позволено да функционира мирно и свободно от произволна държавна намеса и че задължението на държавата за неутралност и безпристрастност не ѝ дава право да преценява „основателността на религиозните убеждения“ или начина, по който тези убеждения се изразяват или изповядват.

По делото *P. v L.*, касаещо отказ да се поднови разрешение за пребиваване на паспорт, ЕСПЧ приема, че намесата в правото на жалбоподателя на свобода на религията не е била „предписана от закона“ и че е налице нарушение на член 9. Съдът потвърждава, че случаят касае типичен пример на намеса за целите на член 9. ЕСПЧ отбелязва, че нито една разпоредба от латвийското законодателство, която е в сила към момента на настъпване на фактите, не е давала право на Дирекцията по националност и миграция да използва подновяването на разрешение за пребиваване като претекст за забрана на чужд гражданин да извършва религиозни дейности в Л.. Освен това, въпреки че жалбоподателят е могъл да продължи да участва в духовния живот на своята енория като обикновен член в съответствие с решение № 5/12-S, Съдът повтаря, че религиозните общности съществуват универсално под формата на организирани структури и спазват правила, които често се смятат от последователите като от божествен произход. Съответно религиозните церемонии са имали свещена стойност за вярващите, ако се провеждат от служители, упълномощени за тази цел, в съответствие с тези правила.

По делото не е спорно, че „Църква У.“ е вписана на основание чл.18 от Закона за вероизповеданията с Решение № 1/16.01.2020 г. в регистъра на вероизповеданията със статут на юридически лица под № 196, том 8, стр.65 по гр.д.№ 49/2019 г. по описа на СГС. Противно на изнесената в писмото на ДАНС информация, регистрацията на църквата предполага извършена от регистърния съд преценка по чл.37, ал.2 от Конституцията на РБ и чл.7, ал.1 от Закона за вероизповеданията, според които свободата на вероизповедание не може да бъде насочена срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала или срещу правата и свободите на други лица.

Не е спорно, че Дирекция „Вероизповедания“ към МС е предоставила становище на Директора на Дирекция „К. отношения“ – МВНР, според което по отношение на кандидата са изпълнени разпоредбите на чл.35, т.5 от Закона за вероизповеданията и чл.24, т.16 от ЗЧРБ и дирекцията счита, че няма пречки за издаване на виза.

При липса на изнесени в писмото на ДАНС конкретни факти, касаещи личното поведение на Р. П. Де Ж., съдът приема, че оспореният отказ не се основава на пропорционална преценка, че личното поведение на кандидата представлява истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха, която засяга някой от основните интереси на обществото. В отрицателното становище на ДАНС се посочва обща информация за Църква „У.“ и евентуални нейни целеви групи и цели на дейността, но в това отношение съдът съобразява, че не следва да приема мотиви, които се опират на съображения за обща превенция.

Като съобрази изложените съображения – регистрация на Църква „У.“ в България и редица европейски страни, липса на данни, че личното поведение на кандидата представлява реална и достатъчно сериозна заплаха за някой от основните интереси на обществото, съдът приема, че в конкретния случай не се доказва основанийето по

чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ, респ. наложената ПАМ не е съответна на преследваната цел, а засяга интересите на индивида непропорционално на правата и интересите на другите членове на обществото. Допуснато е нарушение на чл.9, пар.1 от ЕКПЧ в светлината на тълкуването, дадено по дело Р. v L., а именно на „свободата да се поддържат религиозни вярвания“ в регистрирана по българското законодателство организация, тъй като на общността следва да бъде позволено да функционира мирно и свободно от произволна държавна намеса, като задължението на държавата за неутралност и безпристрастност не ѝ дава право да преценява „основателността на религиозните убеждения“ или начина, по който тези убеждения се изразяват или изповядват.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК е дължима отмяна на оспорената заповед при отменителни основания по чл.146, т.4 и т.5 АПК.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че в случая не е налице засягане на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ - всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. ЕКПЧ не защитава правото да се живее в договаряща държава (стр.689 от Право на ЕКПЧ, изд. С., 2015 г.). Съдът приема, че положението на Р. П. Де Ж. и съпругата му е сходно с фактическата обстановка по делото А., С. and В. срещу О. кралство – не е доказано, че са налице пречки за установяване на семеен живот извън България. Напротив, от данните по делото безпротиворечиво се установява, че съпрузите пребивават заедно и упражняват съвместна дейност и извън страната ни, същите нямат никакви връзки и интеграция в България. Съдът приема, че по делото не е доказана социалната и културна интеграция на жалбоподателя в България, семейната връзка касае единствено съпругата му, за когото не са доказани сериозни пречки за осъществяване на контакти в трета държава.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 АПК съдът следва да се произнесе по претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски.

На основание чл. 143, ал. 1, АПК предвид изхода на спора, на жалбоподателя се дължат разноски. Същият е представил списък по чл. 80 ГПК, подкрепен от доказателствата по делото – договор за правна защита и съдействие от 08.02.2022г. В последния е уговорено адвокатско възнаграждение, в размер на 1035 лева, удостоверено е плащане на адвокатско възнаграждение по банков път. Предвид правната и фактическа сложност на делото, което е без материален интерес, и извършените от пълномощника на жалбоподателя процесуални действия, съдът намира, че възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е основателно, като същото следва да бъде намалено до минималния размер, установен в чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения - 500 лева. Във връзка с това на жалбоподателя се дължат разноски в общ размер 510 лева, включващ и заплатената държавна такса от 10,00 лева.

Ответникът не претендира присъждане на разноски, поради което по аргумент от противното на чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 АПК въпросът с тяхната дължимост съдът служебно не обсъжда.

Така мотивиран ,съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. П. Де Ж., гражданин на Б., [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.1,чрез представител по пълномощие адв. Я. С. Отказ за издаване на виза тип "D" (за дългосрочно пребиваване), постановен от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция по заявление с рег.№ IST21017941/19.11.2021г. ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Р. П. Де Ж., гражданин на Б., [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.1,чрез представител по пълномощие адв. Я. С. разноси по делото в размер на 510/петстотин и десет/лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в четиринадесетдневен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ: